

Πανελλαδική Γραμματεία Εκπαιδευτικών

ΦΙΕΣΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ «ΕΝΔΟΣΧΟΛΙΚΗ ΒΙΑ» **«Βία είναι να αμφισβητείτε την καπιταλιστική εξουσία»**

Ξαφνικά... άνεμος αγάπης και αδελφосύνης έπνευσε στα σχολεία όλης της χώρας. Υπουργοί που τσακίζουν τη ζωή των εργατών, οδηγούν στη χρεοκοπία το λαό και τον βομβαρδίζουν με τα πιο αισχρά τρομοκρατικά διλήμματα, διάφοροι καθηγητάδες και διευθυντές υπερασπιστές της πιο βάρβαρης πολιτικής, και φυσικά - λείπει ο Μάρτης απ' τη Σαρακοστή; - οι περιβόητες ΜΚΟ των ευρωπαϊκών προγραμμάτων, των φανερών και υπόγειων σχεδιασμών, όλοι μαζί, με μια φωνή αποκήρυξαν τη... βία. Μιλάμε βέβαια για την προσπάθεια που ξεκίνησε φέτος με τη στήριξη του υπουργείου Παιδείας, ώστε η 6η Μάρτη να καθιερωθεί στα σχολεία όλης της χώρας ως «μέρα ενάντια στην ενδοσχολική βία».

Μάθημα 1ο: «Όλα είναι βία»

Η «ενδοσχολική βία» που ανάγεται μάλιστα και σε φαινόμενο, για να του δοθεί μετά το απαραίτητο «επιστημονικό» βάρος, είναι μια ελεύθερη μεταφορά του όρου «bullying», που υπάρχει στην ορολογία σε χώρες του εξωτερικού και που σε ακόμα πιο ελεύθερη μετάφραση θα μπορούσαμε να αποδώσουμε ως «νταηλικι» ορισμένων μαθητών προς συμμαθητές τους. Και μόνο ο ορισμός που δίνεται για το φαινόμενο αυτό γεννάει ερωτηματικά: «*Η βία μεταξύ των μαθητών ή σχολικός εκφοβισμός είναι η εσκεμμένη, απρόκλητη, αδικαιολόγητη και επαναλαμβανόμενη επιθετική συμπεριφορά από μαθητές σε συμμαθητές τους, με στόχο να προκαλέσει φόβο, ανησυχία, σωματική και ψυχική οδύνη, ή ακόμη να οδηγήσει σε ένα όφελος, όπως ευχαρίστηση, κοινωνικό κύρος ή ένα υλικό απόκτημα. Παίρνει ποικίλες μορφές, όπως ο σωματικός και ο λεκτικός εκφοβισμός, ο έμμεσος εκφοβισμός (π.χ., διάδοση ψευδούς φήμης), ο φυλετικός/ρατσιστικός, ο σεξουαλικός, ο ηλεκτρονικός (μέσω κινητού τηλεφώνου και διαδικτύου) εκφοβισμός, η κλοπή και καταστροφή προσωπικών αντικειμένων, η απειλή και ο εξαναγκασμός, καθώς και ο κοινωνικός αποκλεισμός*» ¹. Ορισμός - ομπρέλα δηλαδή, κάθε άλλο παρά επιστημονικός (πόσο επιστημονικός είναι ένας ορισμός που χαρακτηρίζει την - οποιαδήποτε - συμπεριφορά ως «αδικαιολόγητη», δηλαδή χωρίς αιτίες; Ή που βρίσκει τον κοινωνικό αποκλεισμό να οφείλεται στο... «νταηλικι» των συμμαθητών;). Ορισμός που τα χωράει όλα και τίποτα, ανάλογα με το τι ο καθένας καταλαβαίνει ή καλύτερα τι θέλει να καταλάβει.

Κι ας μην πει κανείς ότι διευκρινίζεται πως δεν μιλάμε για φυσιολογικές αντιδράσεις ή την επιθετικότητα του παιδιού, αλλά μιλάμε για *«συνεχόμενα περιστατικά που χαρακτηρίζονται από την ανισότητα της δύναμης...»* **2** . Αλήθεια, με τι υποδεκάμετρο και μεζούρα, βάζουν όλοι αυτοί τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στη βία όπως εκείνοι την ορίζουν, και στις φυσιολογικές καταστάσεις που ζούνε τα παιδιά μεγαλώνοντας, όπως είναι π.χ. ένας τσακωμός πάνω στο παιχνίδι, οι κόντρες και τα πειράγματα, οι φιλίες που χαλάνε κι έπειτα ξαναφτιάχνονται, ακόμα και τα παιδικά «μίσση», που όταν ο άνθρωπος μεγαλώνει τα αναπολεί και γελάει; Φαινόμενα δηλαδή φυσιολογικά, που υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν στις σχέσεις ανάμεσα στους μαθητές και που συμβάλλουν κι αυτά από τη μεριά τους στην κοινωνικοποίηση, στο πώς ο καθένας αντιλαμβάνεται τις σχέσεις του με τους γύρω και πώς διαμορφώνεται ο ψυχισμός; Μάλιστα, κάθε άλλο παρά καθησυχαστικές είναι οι διευκρινίσεις που κάνουν οι διάφοροι «ειδικοί», όπως αυτή που συναντάμε στην έκδοση με τίτλο «Ομαδική βία και επιθετικότητα στα σχολεία» της «Ειδικής Επιτροπής Μελέτης των Ομάδων Ενδοσχολικής Βίας»: *«Αρκετές από τις επιθετικές συμπεριφορές μεταξύ των παιδιών, δεν συνιστούν κακοποίηση και έχουν περισσότερο επιπόλαιο χαρακτήρα, αν και θα μπορούσαν να αποτελούν προστάδιο αυτής»*

3

. Τραβώντας αυτή τη λογική στα άκρα, ίσως δεν απέχει και πολύ ο καιρός που θα μας πουν πως όσοι έπαιξαν όταν ήταν παιδιά με ξύλινα σπαθιά, μάλλον από τύχη δεν έγιναν... μαχαιροβγάλτες. Κι όσοι πάνω στα νεύρα τους είπαν και μια παραπάνω κουβέντα σ' ένα συμμαθητή τους όταν ήταν μικροί, πρέπει να αισθάνονται ένοχοι γιατί μπορεί να κατέστρεψαν ένα συνάνθρωπο για μια ζωή...

Για να καταλάβει κανείς πόσο - εσκεμμένα - προβληματικός και θολός είναι ένας τέτοιος ορισμός ας σημειώσουμε εδώ πως, όπως μας ενημερώνει το ίδιο το «Δίκτυο κατά της βίας στο σχολείο» **4**, *«τα περιστατικά ενδοσχολικής βίας και εκφοβισμού εκδηλώνονται με μεγαλύτερη συχνότητα στο δημοτικό και το γυμνάσιο και μειώνονται στο λύκειο»*

! Ίσως, βέβαια, εδώ να βρήκαμε τη μοναδική απόδειξη της θεωρίας ότι ο άνθρωπος «είναι από τη φύση του κακός» και τον... εξημερώνει η καπιταλιστική κοινωνία και το αστικό σχολείο...

Ανθρακες ο θησαυρός...

Κάποιος καλοπροαίρετος άνθρωπος μπορεί βέβαια να αναρωτηθεί: Εκεί που υπάρχει καπνός δεν υπάρχει και φωτιά; Δεν υπάρχουν φαινόμενα μέσα στα σχολεία, μαθητών που πουλάνε συστηματικά νταηλίκι απέναντι στους πιο αδύναμους ή ευαίσθητους συμμαθητές τους, που τραμπουκίζουν; Οπου υπάρχουν τέτοια προβλήματα δεν επηρεάζουν και τον ψυχισμό κάποιων παιδιών που σ' αυτές τις ηλικίες ακόμα διαμορφώνονται, είναι πιο ευαίσθητα, παίρνουν τα πράγματα πιο «τοις μετρητοίς»; Δεν πρέπει κάτι να γίνει για όλα αυτά; Ναι, υπάρχουν τέτοια προβλήματα. Και για όσους δεν το ξέρουν, στις περισσότερες περιπτώσεις οι μαθητές, οι δάσκαλοι, οι γονείς είναι παραπάνω από ώριμοι και ικανοί να τα

λύνουν μόνοι τους, με όμορφο τρόπο, χωρίς την ανάγκη των διαφόρων καλοθελητών, ΜΚΟ, του υπουργείου κ.τ.λ.

Αλλο όμως αυτό, κι άλλο - εντελώς διαφορετικό και εκ του πονηρού - τα όποια περιστατικά να ανάγονται σε «μείζον ζήτημα», τα σχολεία να παρουσιάζονται ως «άντρα βίας» που έχουν καταληφθεί από 10χρονους και 12χρονους τραμπούκους(!), που σπέρνουν τον τρόμο και προβληματίζουν όλη μέρα και όλη νύχτα τους γονείς των συμμαθητών τους. Αλλο να πεις πως ακόμα και το «νταηλίκι» σήμερα παίρνει νέες μορφές (π.χ. μέσα και από το διαδίκτυο κ.τ.λ.) και να συζητήσεις για τις αιτίες που γίνεται αυτό, για το πώς αξιοποιούνται π.χ. οι νέες τεχνολογίες στα πλαίσια αυτής της κοινωνίας, όχι για τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων και των παιδιών τους αλλά για να αναπαράγουν σάπιες αξίες και πρότυπα και για να στρεβλώνουν την υγιή κοινωνικοποίηση, κι άλλο να βαφτίζεις τα πάντα «εκφοβισμό» και να αφήνεις την πόρτα ορθάνοιχτη ώστε κάθε διαφωνία, γιατί όχι και διαμάχη, να βαφτίζεται «εκφοβισμός», «λεκτική(!) βία» και πάει λέγοντας. Αλλο και να χρεώνεις στο «νταηλίκι» κάποιων όλα αυτά που το σάπιο σύστημα δημιουργεί από τις ταξικές ανισότητες και τον ρατσισμό, μέχρι και την εγκατάλειψη του σχολείου.

Μπορούμε να διαβεβαιώσουμε όσους ειλικρινά ανησυχούν: Όχι, τα σχολεία δεν έγιναν ακόμα «Χάρλεμ» και «Σικάγο». Οι εικόνες δεν θυμίζουν τα κολέγια που παρουσιάζονται στις χολιγουντιανές ταινίες, εκείνες που υποψιαζόμαστε ότι έχουν κατά νου οι λάτρεις των διαφόρων αγγλοσαξονικών και άλλων μοντέλων στην εκπαίδευση και οι λοιποί αμερικανόθρεφτοι. Το παραδέχονται εξάλλου έμμεσα και οι ίδιοι όταν λένε ότι στα ελληνικά σχολεία η βία εκδηλώνεται κυρίως... λεκτικά!

Οσο για το ποια είναι τα πραγματικά πιεστικά και μεγάλα προβλήματα που στοιχειώνουν και καταρρακώνουν τις ζωές των λαϊκών οικογενειών και των παιδιών τους, αφού... δεν γνωρίζουν κι αφού τόσο πολύ «νοιάζονται» οι υπουργοί και λοιποί που ψηφίζουν τα μνημόνια και τις συνθήκες της ΕΕ, που αφήνουν τα σχολεία χωρίς βιβλία, καθηγητές, πετρέλαιο, που καταδικάζουν ακόμα και παιδιά στον υποσιτισμό, ας πάνε καμιά βόλτα από τα σχολεία στις εργατογειτονιές, κι ας συζητήσουν με τα εκλεγμένα όργανα των μαθητών, με τα 15μελή και τα 5μελή, τα Συντονιστικά Αγώνα Σχολείων, με τους συλλόγους γονέων και καθηγητών, με τα σωματεία και τα συνδικάτα. Στο κάτω-κάτω θα τους έρθει και φτηνότερα από το να στήνουν συμβούλια και διαβούλια και να δικαιολογούν τόσους μισθούς και κονδύλια...

Ιστορίες... για ψυχιάτρους

Σε όλα αυτά υπάρχει και μια άλλη πλευρά, πολύ της μόδας τελευταία, που δεν μπορούμε να μη σχολιάσουμε. Μιλάμε για την τάση των απολογητών του εκμεταλλευτικού συστήματος να ψυχολογικοποιούν τα πάντα και ιδιαίτερα τα κοινωνικά φαινόμενα. Χαρακτηριστικό, για παράδειγμα, είναι πως όπως μας ενημερώνει ο ειδικός γραμματέας του υπουργείου Παιδείας, Μ. Κοντογιάννης: *«(...) Πρόκειται να υπογραφεί Πρωτόκολλο Συνεργασίας με το υπουργείο Υγείας για την άμεση παραπομπή φαινομένων ενδοσχολικής βίας σε Ιατροπαιδαγωγικά Κέντρα, Μονάδες Εφήβων του Ελληνικού Κέντρου Ψυχικής Υγιεινής και Ερευνών, Νοσοκομεία και Κέντρα Ψυχικής Υγείας»* **5** .

Η βία - κατ' αυτούς - εντός και εκτός σχολείου είναι ζήτημα... ψυχικής υγιεινής, όπως και για την τραγική κατάσταση στο σπίτι των λαϊκών οικογενειών φταίει η... κακή ψυχολογία και ότι δεν βλέπουν το ποτήρι της εξαθλίωσης «μισογεμάτο». Τα τελευταία δύο χρόνια, μάθαμε ότι μέχρι και οι αγορές δεν κινούνται με βάση το κέρδος των καπιταλιστών, αλλά με βάση την... ψυχολογία.

Αντιλαμβανόμαστε ότι στους απολογητές του βάρβαρου εκμεταλλευτικού συστήματος, είναι δύσκολο να μιλήσουν για τις πραγματικές αιτίες των κοινωνικών φαινομένων, να μιλήσουν δηλαδή για τον καπιταλισμό που παρασάπισε, αναδίνει μόχα από κάθε του πόρο, δεν παίρνει από μπαλώματα και πρέπει να ανατραπεί. Μαζί με τον προφανή αυτό στόχο, να κρύψουν δηλαδή τις πραγματικές αιτίες των φαινομένων, οι αντιεπισημονικές αυτές θεωρίες έχουν κι ένα πιο ύπουλο: Να μετακυλίσουν και από αυτό το κανάλι την ευθύνη στους ίδιους τους εργαζόμενους γονείς, στις φτωχές λαϊκές οικογένειες, να τους πείσουν ότι είναι και αυτοί συνένοχοι για την αθλιότητα (κάτι σαν το «μαζί τα φάγαμε» του Πάγκαλου). Διαβάζουμε για παράδειγμα στην έκδοση «Ομαδική βία και επιθετικότητα στα σχολεία»: *«Στην πραγματικότητα τα παιδιά δεν απειλούνται τόσο από τη βία που προέρχεται από συνομηλίκους τους, όσο από την αδυναμία των ενηλίκων να τους παρέχουν την απολύτως αναγκαία για την ομαλή ανάπτυξή τους παρουσία, συμμετοχή, υποστήριξη και διαπαιδαγώγηση στη ζωή τους»* **6** .

Με δυο λόγια, για το ότι το αστικό σχολείο πνίγει τα παιδιά της εργατικής τάξης, διαιωνίζει τη φτώχεια και την εκμετάλλευση, την αμορφωσιά, για το μαύρο μέλλον που περιμένει τα παιδιά των εργαζόμενων, για τη βία, «φταίμε όλοι» και περισσότερο οι γονείς που δεν φροντίζουν τα παιδιά τους, που τα παραμελούν και γι' αυτό πρέπει να 'χουν τύψεις (*«Δεν είναι εθιστική η βία, οι τύψεις είναι»* διαβάζουμε σε μια από τις... εμβριθείς παρουσιάσεις για το θέμα).

Η θέση αυτή καταλήγει και σε κάτι ακόμα: Αν ο εργαζόμενος, ο γονιός συνειδητοποιήσει ότι κάτι πρέπει να κάνει για την κατάσταση τη δική του και των παιδιών του, για να μην καταδικαστούν αιώνια στη ζωή κόλαση που τους οδηγούν οι καπιταλιστές, τότε καλύτερα να πάει... στον ψυχίατρο για group therapy (ομαδική ψυχοθεραπεία) και για «να ψάξει το πρόβλημα μέσα του», και όχι στους συναδέλφους και στο σωματείο, για να παλέψει μαζί με τους ανθρώπους της τάξης του, για τη ζωή που του αξίζει και του κλέβουν.

Μάθημα 2ο: «Πάνω απ' όλα η... υγεία»

Εκεί βέβαια που η υποκρισία και ο φαρισαϊσμός του υπουργείου και των υπόλοιπων ανεβαίνει σε νέα επίπεδα, είναι όταν προσπαθούν να παρουσιάσουν τις φιέστες ενάντια στην «ενδοσχολική βία» ως τμήμα της «Αγωγής Υγείας» που έχει ως στόχο *«την εφαρμογή, παρακολούθηση και εξάπλωση των προγραμμάτων Αγωγής Υγείας στα σχολεία Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης όλης της χώρας»*

! Ακόμα κι αν παραβλέψει κανείς το πολύ απλό, ότι η ψυχική υγεία δεν έχει σε τίποτα να κάνει - και πόσο μάλλον δεν εξασφαλίζεται - με το «σαβουάρ βιβρ» και με το να μεγαλώνουν τα παιδιά μέσα σε δοκιμαστικούς σωλήνες, γιατί αν τάχα ακούσουν καμιά βρισιά θα χαλάσει το «φενγκ-σουί» (αλήθεια, πόση η υποκρισία όλων αυτών που έχουν για πολιτισμό τους τα μεσημεριανάδικα της κλειδαρότρυπας, τις ταινίες και τα βιντεοπαιχνίδια των διαφόρων μακελάρηδων!). Ακόμα λοιπόν κι αν κάποιος τα προσπεράσει όλα αυτά δεν μπορεί παρά να αναρωτηθεί: Για ποια υγεία των μαθητών και των λαϊκών οικογενειών μιλάνε αυτοί που διέλυσαν και εμπορευματοποίησαν το όποιο σύστημα Υγείας και Πρόνοιας είχαν κατακτήσει οι εργαζόμενοι τα προηγούμενα χρόνια και δεκαετίες; Που αφήνουν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους, άνεργους και τα παιδιά τους ανασφάλιστους και ξεκρέμαστους, στο έλεος της τύχης, να παρακαλάνε να μην αρρωστήσουν γιατί δεν θα μπορούν να πληρώσουν για ένα αγαθό όπως είναι η υγεία; Αφού τόσο νοιάζονται για την υγεία των μαθητών, γιατί δεν υιοθετούν τα αιτήματα του μαθητικού και ευρύτερα του λαϊκού κινήματος για σχολικό γιατρό σε κάθε σχολείο, για πλήρη ασφάλιση και αποκλειστικά δωρεάν παροχές Υγείας σε όλους τους μαθητές;

Ρητορικό το ερώτημα, όταν αναφέρεται σε εκείνους που με την πολιτική τους αποφασίζουν και διατάζουν για λογαριασμό του κεφαλαίου το 2012 να υπάρχουν παιδιά που πηγαίνουν νηστικά στο σχολείο, που έχουν γονείς άνεργους ή τους βλέπουν να δουλεύουν μέρα και νύχτα και να μην τα βγάζουν πέρα, που καταδικάζουν τους σημερινούς μαθητές να δουλεύουν αύριο για 400 ευρώ το μήνα, ήλιο με ήλιο.

Ρητορικό το ερώτημα και για τους θιασώτες της ναρκω-κουλτούρας που την ίδια ώρα που

τάχα «νοιάζονται» για την «ενδοσχολική βία», την ίδια ώρα φέρνουν νομοσχέδια για τη νομιμοποίηση και την απελευθέρωση της διακίνησης των ναρκωτικών, ελεεινολογούν απέναντι στο ΚΚΕ, την ΚΝΕ και τους μαζικούς φορείς, και υπερασπίζονται το «δικαίωμα των νέων στην αυτοπροσβολή», δηλαδή στην αυτοκτονία!

Προφανώς, όλα αυτά είναι καλά για την ψυχική υγεία και ισορροπία των μαθητών...

Τύφλα να 'χουν οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι...

Τότε, αφού το πρόβλημα δεν έχει το μέγεθος που λένε και δεν υφίσταται ως τέτοιο, γιατί το φουσκώνουν και το μεγεθύνουν; Γιατί στήνουν το σκιάχτρο της ενδοσχολικής βίας, παίζοντας ενδεχομένως και με την άγνοια λαϊκών οικογενειών;

Γιατί πολύ απλά **το αστικό σχολείο, ως μηχανισμός για την αναπαραγωγή της αστικής ιδεολογίας, με ό,τι προβιά κι αν εμφανίστηκε ανά καιρούς, ποτέ δεν παραιτήθηκε από την προσπάθεια για την ιδεολογική χειραγώγηση των μαθητών αλλά και την καταστολή του όποιου ριζοσπαστισμού.** Ά! Όπου δεν πέφτει λόγος, πέφτει ράβδος.

Χαρακτηριστικά γι' αυτήν την πλευρά και στόχευση του αστικού σχολείου είναι και τα όσα λέγονται γύρω από το θέμα της «ενδοσχολικής βίας» και της αντιμετώπισής της.

Στην ενότητα «τρόποι πρόληψης και αντιμετώπισης» της «ενδοσχολικής βίας», στην ιστοσελίδα του «Δικτύου κατά της βίας», διαβάζουμε για το τι πρέπει να γίνει ενάντια στην «ενδοσχολική βία» σε επίπεδο σχολείου: *«...σύνταξη σχολικής επιτροπής ενάντια στον εκφοβισμό και την ενδοσχολική βία ... αύξηση της επίβλεψης του σχολικού χώρου»...*

Απευθυνόμενοι προς τους δασκάλους και τους καθηγητές οι υπεύθυνοι του ΕΨΥΠΕ δίνουν έναν οδηγό... του καλού ντετέκτιβ: *«...εξακριβώστε ποιο παιδί είναι αυτό που εκφοβίζεται ή αυτό που εκφοβίζει. Εξακριβώστε αν υπάρχει ομάδα παιδιών η οποία*

ενθαρρύνει ή/και υποστηρίζει το παιδί που εκφοβίζεται. Οδηγήστε το παιδί που εκφοβίζεται στο γραφείο του Διευθυντή»...

Ενώ προς τους γονείς των μαθητών στο κάλεσμα κυριαρχεί μια λέξη: «Συνεργαστείτε» (με το σχολείο, τον διευθυντή κ.ο.κ). Με ύφος και τρόπο που παραπέμπει ευθέως στο... «να είστε συνεργάσιμοι με τις αρχές» (για το καλό σας πάντα).

Εκεί όμως που πραγματικά το κείμενο μοιάζει με εγχειρίδιο «σωφρονιστικού υπαλλήλου» είναι όταν απευθύνεται στους διευθυντές και τους καλεί να προχωρήσουν στα εξής σε περίπτωση κάποιου παρόμοιου περιστατικού: *«Καταγράψτε το περιστατικό, δίνοντας πληροφορίες για το πού και πότε συνέβη το περιστατικό, για το ποιοι συμμετείχαν, ποιοι παρατηρούσαν, τι μορφή εκβιασμού ασκήθηκε και περιγράφοντας το τι ακριβώς έγινε. Διατηρήστε αρχείο καταγραφής των περιστατικών ώστε να μπορούν να έχουν εύκολη πρόσβαση σε αυτό και τα υπόλοιπα ενδιαφερόμενα μέρη. Προσδιορίστε αν πρόκειται για επαναλαμβανόμενη συμπεριφορά παραβίασης των κανόνων (...) Καθορίστε τις συνέπειες για το παιδί που εκφοβίζεται (...) σχεδιάστε τον τρόπο παρακολούθησης του προβλήματος...»*

7

.

Από αντίστοιχο «παιδαγωγικό» πνεύμα διαπνέονται και οι προτάσεις των υπόλοιπων φορέων που εμπλέκονται στα της «ενδοσχολικής βίας». Για παράδειγμα διαβάζουμε στις προτάσεις του «Συνήγορου του παιδιού» (τμήμα του «Συνήγορου του Πολίτη» που ο πρώην πρόεδρός του, σήμερα δήμαρχος Αθηνών, προτείνει την απαγόρευση των διαδηλώσεων):
«*Σημαντικοί παράγοντες (...) προκειμένου να επιτευχθεί η επιδιωκόμενη μείωση της σχολικής βίας (...): Υπαρξη ξεκάθαρων κανόνων, που θα συνοψίζονται σε Σχολικό Κανονισμό (...) Υπαρξη σαφούς και αδιάβλητου συστήματος παρακολούθησης της εφαρμογής των σχολικών κανόνων (...) Καθιέρωση διαδικασιών συμφιλίωσης και εναλλακτικών κυρώσεων για τους μαθητές που ασκούν βία, όπως η προσφορά κοινωνικού έργου, (...)*»

8

!!!

Μάλιστα, όπως μαθαίνουμε από τα χείλη του ειδικού γραμματέα του υπουργείου Παιδείας, Μ. Κοντογιάννη, όλα αυτά εντάσσονται στο όραμά τους για την Παιδεία, αφού¹ «*Το Νέο*

Σχολείο εξασφαλίζει (...) ευνομία στη σχολική κοινότητα, που αποτρέπουν φαινόμενα ενδοσχολικής βίας»

. Και μη νομίζετε ότι είναι μόνο η «προσφορά κοινωνοφελούς εργασίας» που «διαπαιδαγωγεί». Υπάρχουν και άλλες «διδακτικές» μέθοδοι, αφού ισχύουν στο ακέραιο και δίνονται αφειδώς ένα σωρό ποινές, από αποβολές έως και αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος.

Για το τι θα γίνεται στο μέλλον, σε περίπτωση που οι μαθητές δεν αλλάζουν... συμπεριφορά (έπεσε ακόμα και η μάσκα της «σχολικής βίας» και «παραβατικότητας», τώρα τους ενοχλεί και η... συμπεριφορά), παίρνουμε μια γεύση από τις δηλώσεις του προέδρου του ΕΨΥΠΕ, Ι. Τσιαντή, που δηλώνει πως στόχος είναι: *«Να δημιουργηθεί μια κινητή μονάδα αντιμετώπισης κρίσεων, δηλαδή όταν καταγράφεται ένα περιστατικό βίας να υπάρχει μια ειδική ομάδα που θα επεμβαίνει...»*

9

Είναι εντύπωσή μας ή μήπως η ορολογία περισσότερο παραπέμπει σε ντοκουμέντο του ΝΑΤΟ παρά σε... προτάσεις για «θέματα του σχολείου»;

Παιδονόμοι με προϋπηρεσία...

Επειδή, πάντως, πέρα από τα λόγια και τις προθέσεις και οι πράξεις μετράνε, έχει μια αξία να θυμίσουμε ποιοι μέσα στα σχολεία είναι οι πιο ένθερμοι οπαδοί του... Γκάντι και της «μη-βίας», ποιοι βαφτίζουν τα πάντα «ενδοσχολική βία» και «νεανική παραβατικότητα» και απειλούν με παιδοφύλακες. Είναι εκείνοι οι διευθυντές, καθηγητάδες αλλά και ορισμένοι γονείς που όλο το προηγούμενο διάστημα και όποτε οι μαθητές επιχειρούσαν μαζί με τα Συντονιστικά Αγώνα Σχολείων, τα αγωνιστικά μαθητικά συμβούλια, τα 5μελή και 15μελή, να κατέβουν στο δρόμο, να διεκδικήσουν το σχολείο και τη ζωή που τους ανήκει, προχωρούσαν σε τραμπουκισμούς, νταηλίκια, ακόμα και ξυλοδαρμούς μαθητών, κλείδωναν πόρτες, έβριζαν, συκοφαντούσαν και ελεεινολογούσαν ενάντια στους μαθητικούς, τους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες, μοίραζαν αποβολές και αλλαγές σχολικού περιβάλλοντος, καλούσαν την αστυνομία και τους εισαγγελείς, έσερναν μαθητές στα αστυνομικά τμήματα για να τους... σωφρονίσουν. Είναι οι ίδιοι «παιδαγωγοί» που μήνες τώρα έχουν πάρει παγανιά τις τάξεις και τα τμήματα για να διαφημίσουν το νομοσχέδιο νομιμοποίησης των ναρκωτικών, περιφέροντας επικίνδυνα, βρώμικα, αντιεπιστημονικά επιχειρήματα περί «μαλακών» και «σκληρών» ναρκωτικών, περί «τοξικομανών - ασθενών» και μάλιστα επιτίθενται στις δυνάμεις της ΚΝΕ στα σχολεία επειδή είναι «συντηρητικοί» και δεν υπερασπίζονται το «δικαίωμα» του νέου στην αυτοκαταστροφή! Είναι αυτοί που την ίδια ώρα κλείνουν τα μάτια ή και ανέχονται συνδέσμους ομάδων και οπαδιλίκια, συμμορίες τύπου Χρυσής Αυγής ή ακόμα και περιπτώσεις διακίνησης ναρκωτικών σε σχολεία.

Και μη νομίζετε ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι υποκριτές. Ισα - ίσα είναι συνεπείς στην εφαρμογή της αντιλαϊκής πολιτικής, εκείνης της πολιτικής που ακριβώς με τη βία τσακίζει εργατικά και λαϊκά δικαιώματα, τις ζωές των μαθητών και των γονιών τους και ακριβώς γι' αυτό το λόγο απαιτεί «μαθητές - ζόμπι», «σιγή νεκροταφείου» και «ησυχία - τάξη και ασφάλεια» στα σχολεία, όπως και (πρώτα εκεί) στους χώρους δουλειάς και τις εργατογειτονιές.

Μάθημα 3ο: «Ρουφιανέψτε!»

Γι' αυτό εξάλλου ιδιαίτερος στόχος της προσπάθειας αυτής που εμφανίζεται με την προβιά της καταπολέμησης της ενδοσχολικής βίας είναι και η εξοικείωση των μαθητών και μάλιστα από πολύ μικρή ηλικία, με το χαφιεδισμό και γενικότερα την καταστολή. Εξ ου και η απαίτηση π.χ. του Ι. Τσιαντή, προέδρου του ΕΨΥΠΕ:ÂÂ «...τα παιδιά θα πρέπει να μιλούν και να καταγγέλλουν τα περιστατικά βίας, γιατί συνήθως υπάρχει μια συνωμοσία σιωπής...»

10

. Γι' αυτό και όλη η φιλολογία γύρω από την «ενδοσχολική βία» επιμένει πως πέρα από το παιδί που εκφοβίζει και το παιδί που εκφοβίζεται, κρίσιμος παράγοντας είναι «τα παιδιά - παρατηρητές». Μάλιστα η συγκεκριμένη ΜΚΟ φτάνει να δώσει και πρακτικές συμβουλές στους μαθητές:

«Προσδιορίστε ποιοι συμμαθητές σας ήταν παρόντες στο περιστατικό εκφοβισμού. Ξεκαθαρίστε αν συμμετείχαν ως ουδέτεροι παρατηρητές ή αν ενθάρρυναν το παιδί που εκφοβίζει. Συζητήστε μαζί τους για το ποια θα ήταν η κατάλληλη συμπεριφορά σε μια τέτοια περίπτωση (π.χ. να μιλήσουν σε κάποιο ενήλικα για να βοηθήσει) και για το ποιες ευθύνες έχουν όταν παρατηρούν να συμβαίνει περιστατικό εκφοβισμού».

Ο «Συνήγορος του Παιδιού» πηγαίνει κι ένα βήμα παραπέρα προτείνοντας τηνÂÂ «Αξιοποίηση του θεσμού των μαθητικών συμβουλίων (15μελών και 5μελών) για την ενίσχυση των διαδικασιών κατανόησης, διαμόρφωσης και τήρησης των σχολικών κανόνων... Ενίσχυση του ρόλου των μαθητών στη διαδικασία επίλυσης συγκρούσεων, ενδεχομένως και με τη δημιουργία ομάδων φιλίας ή διαμεσολάβησης (...)»

11

. Αλλού, οι ίδιοι πάλι, προτείνουν

«... να προωθηθεί ο θεσμός των συνομηλίκων διαμεσολαβητών με κατάλληλη εκπαίδευση (...) να ανατίθενται με κοινή συμφωνία συγκεκριμένοι ρόλοι σε μαθητές...»

Στο όνομα δηλαδή της «αλληλεγγύης» και της «προστασίας» των παιδιών από όσα εκείνοι - αυθαίρετα - βαφτίζουν «βία», επιχειρείται μια πραγματικά βρώμικη προσπάθεια να νομιμοποιηθεί στις συνειδήσεις το «κάρφωμα», ο χαφιεδισμός, η καταστολή, και μάλιστα ακόμα κι αυτά τα όργανα του μαθητικού κινήματος, τα 5μελή και 15μελή να παίξουν τέτοιο ρόλο. Η προσπάθεια αυτή και ο τρόπος που γίνεται, χρησιμοποιώντας ως πρόσχημα και δούρειο ίππο τα δικαιώματα των μαθητών που οι ίδιοι πρώτοι τσαλαπατάνε και λερώνοντας αξίες όπως η αλληλεγγύη, είναι πέρα για πέρα χυδαία. Αν και το ξέρουν πολύ καλά, τους το ξαναλέμε: Οι μαθητές δε χρειάζονται καθ' υπόδειξη «των αρχών», «ομάδες φιλίας» και «ρόλους». Η αλληλεγγύη ανάμεσα στα παιδιά του λαού δεν έχει σχέση με τις καρικατούρες αυτές. Είναι βαθιά και αληθινή ακριβώς γιατί είναι ταξική, είναι αλληλεγγύη ανάμεσα σε ίσους. Δεν έχει σε τίποτα να κάνει με την τάχα «φιланθρωπία» των αστών για τον πιο αδύναμο ή με το σεβασμό της αστικής νομιμότητας και των κανόνων που αυτή βάζει.

«Πολιτοφύλακες» και λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις...

Για να καταλάβει κανένας πόσο επικίνδυνο και αξιοποιήσιμο από κάθε λογής καλοθελητές, είναι το βάφτισμα των πάντων ως «ενδοσχολική βία», αξίζει εδώ να παραθέσουμε εκτενή αποσπάσματα από ένα κείμενο που περιφέρουν στο διαδίκτυο διάφορα επίσημα και ανεπίσημα κέντρα στην προσπάθειά τους να στήσουν παρακρατικές ομάδες, σύγχρονα τάγματα εφόδου ενάντια στο εργατικό - λαϊκό κίνημα, δίπλα και ως στήριγμα των κρατικών οργάνων καταστολής. Το κάλεσμα που ανήκει στο «Ελληνικό Κέντρο Ελέγχου Οπλων» (προσπάθεια για δημιουργία παραστρατιωτικής ομάδας για το χτύπημα του εργατικού και λαϊκού κινήματος), έχει το χαρακτηριστικό τίτλο «Ελληνική Πολιτοφυλακή και στα Σχολεία - Μαθητές σε περιπολία» και ανάμεσα στα άλλα λέει:

«...Η Ελληνική Πολιτοφυλακή θα εντάξει στις Μονάδες της και παιδιά ηλικίας 16 ετών και άνω και θα τους προσφέρει on-line εκπαίδευση σε θέματα παιδικής εγκληματικότητας και βίας. Το Ελληνικό Κέντρο Ελέγχου Οπλων καλεί όλους τους μαθητές ηλικίας 16 ετών και άνω να γραφτούν μέλη της ιστοσελίδας Ελληνική Πολιτοφυλακή στο facebook προκειμένου να ενημερώνονται στο εξής για τις δραστηριότητες της Ελληνικής Πολιτοφυλακής. Οι Μαθητές Πολιτοφύλακες αντιλαμβάνονται ότι δεν μπορεί να γίνει ανεκτή η ενδοσχολική βία, η καταπίεση μαθητών από άλλους μαθητές και η παράνομη παρουσία και δράση εξωσχολικών στο χώρο των Γυμνασίων και Λυκείων (...) ο εντοπισμός νεαρών μαθητών που είναι επιρρεπείς σε εγκληματική συμπεριφορά θα αποτρέψει όχι μόνο την διάπραξη εγκλημάτων στο χώρο των σχολείων αλλά θα νουθετήσει και τον ίδιο τον παραβάτη μαθητή

εντάσσοντάς τον και πάλι στο χώρο της τάξης»...

Οι εμπνευστές του κειμένου συνεχίζουν μάλιστα σε... άψογα ασφαλίστικα: «...Με τον τρόπο αυτό στα προαύλια των σχολείων θα υπάρχει μια συνεχής περιπολία εθελοντών ειρηνοποιών (Μαθητών Πολιτοφυλάκων) που θα αναφέρουν στους καθηγητές τους και στους ενήλικες πολιτοφύλακες που θα περιπολούν εκτός σχολείου κάθε παραβατική συμπεριφορά».

Τα παραπάνω δεν θέλουν βέβαια και κανέναν ιδιαίτερο σχολιασμό ως προς τις στοχεύσεις τους. Εκείνο πάντως που προκαλεί εντύπωση είναι το πώς ακόμα και στις διατυπώσεις οι διάφοροι εμπνευστές αυτής της πρωτοβουλίας αξιοποιούν όσους καλλιεργούν και νομιμοποιούν στη συνείδηση των μαθητών τη ρουφιανιά και το χαφιεδιλίκι, μαζί με το αίσθημα του «νόμου και της τάξης», της αστικής νομιμότητας στην οποία οι πάντες και τα πάντα πρέπει να υποτάσσονται και μάλιστα στο όνομα της «ελευθερίας». Πώς πάνω εκεί επιχειρούν να στρατολογήσουν και μαθητές για τα σύγχρονα και αλληλοτροφοδοτούμενα τάγματα εφόδου ενάντια στο λαϊκό κίνημα, αξιοποιώντας βεβαίως - βεβαίως και τα περιβόητα «κοινωνικά δίκτυα» (τόσο «αυθόρμητα» είναι τα κινήματα που «γεννιούνται» μέσα εκεί).

Ολα αυτά όμως επιβεβαιώνουν εκείνο που είπαμε και στην αρχή: ότι με τον επίτηδες θολό ορισμό και το νόημα που δίνεται στην «ενδοσχολική βία» και γενικά τη «νεανική παραβατικότητα» ο καθένας καταλαβαίνει ό,τι θέλει, όπως θέλει και το αξιοποιεί για τους δικούς του (βρώμικους) σκοπούς.

Μάθημα 4ο: «Είστε ελεύθεροι... να μην αμφισβητείτε την αστική εξουσία»

Η παραπάνω βέβαια είναι η μία πλευρά του νομίσματος. «Ενάντια» τάχα σε αυτή, αλλά στην πραγματικότητα ως συγκοινωνούν δοχείο βρίσκεται και η άλλη - πιο ύπουλη - πλευρά, η κοσμοπολίτικη εκδοχή της (αστικής) «ελευθερίας» και «δημοκρατίας».

Αν παρακολουθήσει για παράδειγμα κάποιος τα υλικά και τα βίντεο που αξιοποιήθηκαν για τη μέρα αυτή στα σχολεία, εύκολα καταλήγει στο συμπέρασμα ότι εκείνο που μένει στους μαθητές είναι αυτή ακριβώς η αστική - κοσμοπολίτικη αντίληψη της ελευθερίας. Η

(ενδοσχολική) βία «θίγει την ατομικότητα», σ' αυτό τον κόσμο «είμαστε όλοι διαφορετικοί και όλοι ίσοι». Ή με τα λόγια του ΕΨΥΠΕ: *«Η αποδοχή της διαφορετικότητας είναι ένα πολύ σημαντικό ζήτημα που πρέπει να ξεκινήσει να καλλιεργείται από μικρή ηλικία»*

12

. Πρόκειται ασφαλώς για τη νέα έκδοση του παμπάλαιου παραμυθιού ότι τάχα στην καπιταλιστική κοινωνία «η ελευθερία μου σταματά εκεί που ξεκινά η ελευθερία του άλλου». Ή αλλού διαβάζουμε ότι οι ίδιοι οι μαθητές (αυθόρμητα φανταζόμαστε) ανέφεραν ότι: *«Η θέσπιση ενός δικού μας Συντάγματος στην κάθε σχολική μονάδα, με τη δική μας συμμετοχή, θα μας βοηθήσει να σεβόμαστε και να τηρούμε τους κανόνες που αφορούν τις καθημερινές μας σχέσεις»*

13

Αναρωτιόμαστε: Για ομαλές καθημερινές σχέσεις ανάμεσα σε παιδιά δημοτικού και γυμνασίου, χρειάζεται... Σύνταγμα; Κι αλήθεια: η ελευθερία των καπιταλιστών και του πολιτικού τους προσωπικού να ισοπεδώνουν και να διαλύουν τη ζωή των εργατών και των παιδιών τους, πού σταματά;

Στην πραγματικότητα πίσω από τα όμορφα και τάχα αταξικά λόγια προβάλλει η μία και μόνη ελευθερία που «χάρισε» στην ανθρωπότητα ο καπιταλισμός και που τα παιδιά των εργατικών οικογενειών συνειδητοποιούν όλο και περισσότερο: Η ελευθερία του καπιταλιστή να εκμεταλλεύεται τους εργαζόμενους. Η «ελευθερία» των εργαζόμενων να τους εκμεταλλεύονται, να τους βασανίζουν μια ζωή, να τους ζεύουν στη δουλειά με το πολύ ελεύθερο και δημοκρατικό ερώτημα «ή δουλεύεις για να κερδίζει ο καπιταλιστής ή πεθαίνεις της πείνας». Και τι χαρίζει αυτή την «ελευθερία» στους καπιταλιστές και τους εργαζόμενους; Μα φυσικά η ατομική, η καπιταλιστική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, πάνω στην οποία στέκει και η εξουσία τους. Να το άγιο δισκοπότηρο της «ελευθερίας» των αστών. Όταν αυτό αμφισβητηθεί οι ευγένειες... τελειώνουν απότομα και τα λόγια περί δημοκρατίας και Συνταγμάτων μπαίνουν στο συρτάρι. Τότε είναι που θίγεται η «ατομικότητα» του καπιταλιστή, τότε είναι που τα διδάγματα για καταδίκη της βίας «απ' όπου κι αν προέρχεται» πάνε περίπατο και μπαίνει σε κίνηση η οργανωμένη βία, το αστικό κράτος και οι μηχανισμοί του, «ο νόμος και η τάξη» ενάντια στους εργαζόμενους και τα παιδιά τους, ενάντια σε όποιον αμφισβητεί την εξουσία και την ιδιοκτησία του κεφαλαίου.

Αυτή την απλή αλήθεια καλύπτουν τα - τάχα πασιφιστικά - φούμαρα για τους ανθρώπους που τάχα «όλοι είναι ίσοι και δεν πρέπει να θίγονται». Αυτή την απλή αλήθεια προσπαθεί να κρύψει από τους μαθητές το αστικό σχολείο και οι υπόλοιποι μηχανισμοί του κράτους των αστών. Αυτή την απλή αλήθεια κρύβουν και όσοι εξωραΐζουν το αστικό κράτος και

επικαλούνται τις... δημοκρατικές ευαισθησίες ιμπεριαλιστικών οργανισμών όπως είναι η ΕΕ που τάχα εξασφαλίζουν τη «διαφορετικότητα» και την ελευθερία όλων.

Σε ποια κοινωνία...

Στην πραγματικότητα, στόχος της όλης προσπάθειας είναι εκείνο που αφήνουν να εννοείται με δηλώσεις όπως αυτή της πρώην υπουργού Παιδείας:ÂÂ *«Η σχολική βία είναι μια πραγματικότητα στα σχολεία, αλλά και "μήτρα" συμπεριφορών για την κοινωνία»*

14

. Για όσους δεν κατάλαβαν φροντίζει να το κάνει πιο λιανό ο «Συνήγορος του Παιδιού»:ÂÂ *«Τα σχολεία για να μπορέσουν να είναι περισσότερο αποτελεσματικά στην αντιμετώπιση συμπεριφορών βίας μεταξύ των μαθητών, χρειάζεται να πραγματώσουν και να ενισχύσουν το ρόλο τους ως θεσμός κοινωνικής διαπαιδαγώγησης των παιδιών στις αξίες και τους κανόνες της κοινωνίας στην οποία αυτά ζουν...»*

15

Ακριβώς εκεί είναι και το πρόβλημα και η λύση του προβλήματος:**σε ποια κοινωνία.** Όσο η κοινωνία θα είναι χτισμένη πάνω στην ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής από μια χούφτα παράσιτα, τους καπιταλιστές, πάνω στην εκμετάλλευση των εκατομμυρίων εργαζόμενων και τη βία του αστικού κράτους, των θεσμών και των ιμπεριαλιστικών οργανισμών, οι «αξίες» και οι «κανόνες» στις οποίες θα διαπαιδαγωγούνται οι μαθητές θα είναι αυτές του ατομισμού και του ανταγωνισμού, του «πάτα επί πτωμάτων», του κέρδους και της «επιχειρηματικότητας» που στύβει τους εργάτες, της κολοβής κοινωνικοποίησης, της «ελευθερίας» των ναρκωτικών, των σάπιων ιδανικών.

Όταν η εργατική τάξη και οι σύμμαχοί της ανατρέψουν την εξουσία του κεφαλαίου, κοινωνικοποιήσουν τα βασικά και συγκεντρωμένα μέσα παραγωγής κι αρχίσουν να οικοδομούν τη δική τους σοσιαλιστική κοινωνία και να παράγουν για τις δικές τους ανάγκες και όχι για τα κέρδη των καπιταλιστών, τότε και στο σχολείο δεν θα έχουν θέση τα σάπια ιδανικά των αστών. Τότε το σχολείο θα προετοιμάζει τους νέους ανθρώπους για να συμβάλλουν στην παραγωγή και την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής - κομμουνιστικής κοινωνίας και γι' αυτό θα 'χει ανάγκη, θα καλλιεργεί και θα αναπτύσσει τις μεγάλες αξίες και τα ιδανικά της πιο πρωτοπόρας τάξης, της εργατικής: Τη συντροφικότητα και τη

συλλογικότητα, την αλληλεγγύη, την αξία της μόρφωσης και της δουλειάς για την κοινωνία, την ομορφιά της αλήθειας και της επιστήμης, την πίστη στις αστείρευτες, ανεξάντλητες δυνάμεις του εργαζόμενου λαού.

Αυτόν το δρόμο που αργά ή γρήγορα θα βαδίζει η εργατική τάξη και τα παιδιά της προσπαθούν να κρύψουν οι αστοί όταν βαφτίζουν τα πάντα βία, δείχνοντας με το δάχτυλο το ταξικό εργατικό κίνημα, την αναπόφευκτη σύγκρουση για την ανατροπή της εξουσίας των καπιταλιστών και την ταξική βία που θα είναι υποχρεωμένη να ασκήσει στο μέλλον η σοσιαλιστική εξουσία, δηλαδή η τεράστια πλειοψηφία του λαού, σε μια χούφτα απομεινάρια του συστήματος της εκμετάλλευσης.

Αντί επιλόγου

Ανεξάρτητα από επιμέρους προθέσεις και στοχεύσεις, οι εμπνευστές της φιλολογίας περί ενδοσχολικής βίας και όσοι την αξιοποιούν και για άλλους σχεδιασμούς, όλοι μαζί συναντιούνται σε εκείνο που πραγματικά φοβούνται, στην οργανωμένη και προσανατολισμένη πάλη του λαού και της νεολαίας. Στο να μη συναντηθεί ο ριζοσπαστισμός και η αμφισβήτηση τμημάτων της νεολαίας, των παιδιών της εργατικής τάξης, με το ταξικό εργατικό κίνημα, το να μην μπουν στον αγώνα για την ανατροπή του σάπιου συστήματος της εκμετάλλευσης.

Γι' αυτό και μιλάνε για βία οι υπερασπιστές της ωμής βίας του κεφαλαίου. Εκείνοι δηλαδή που υπερασπίζονται την ωμή, ταξική βία του κεφαλαίου που σήμερα σε συνθήκες κρίσης στέλνει 1 εκατομμύριο εργαζόμενους στον Καιάδα της ανεργίας, 3,5 εκατομμύρια να φυτοζωούν με ψίχουλα και κάτω από το όριο της φτώχειας, που θέλει τους νέους εργαζόμενους σκλάβους των 400 ευρώ, για να φουσκώνουν τα κέρδη των καπιταλιστών, που μπλέκει τη χώρα σε επικίνδυνους σχεδιασμούς και παιχνίδια μονοπωλίων και ιμπεριαλιστικών οργανισμών στην περιοχή.

Γι' αυτό και απέναντι σε τέτοια φαινόμενα χρειάζεται η επαγρύπνηση των γονιών και όλης της εργατικής τάξης. Γιατί οι μαθητές των εργατικών - λαϊκών οικογενειών έχουν το δικό τους δρόμο να ακολουθήσουν. Τον δρόμο της οργάνωσης σε κάθε τάξη, σχολείο, γειτονιά, με ακόμα μεγαλύτερη συσπείρωση στα 5μελή και 15μελή, στα Συντονιστικά Αγώνα Σχολείων, με ακόμα μαζικότερη συμμετοχή στην πάλη. Στην οργανωμένη συζήτηση και δράση, στο συλλογικό αγώνα, στη συμπόρευση με το ταξικό εργατικό κίνημα, και με το κόμμα της εργατικής τάξης, το ΚΚΕ, βρίσκεται η δύναμη τους. Εκεί διδάσκονται οι μεγάλες

αξίες και τα ιδανικά, εκεί διαπαιδαγωγούνται τα παιδιά της εργατικής τάξης, του λαού. Στον αγώνα για μια καλύτερη ζωή, για μια άλλη κοινωνία, ενάντια στα σάπια «ιδανικά» και τις «αξίες» της αστικής τάξης, το κυνήγι του κέρδους, την ατομική λύση και τη ναρκω-κουλτούρα. Αυτόν το δρόμο τα παιδιά της εργατικής τάξης τον βαδίζουν ήδη. Αύριο θα είναι ακόμα περισσότεροι!

ΥΓ: Αν παρ' όλα αυτά τόσο ανησυχούν οι αρμόδιοι γι' αυτά τα φαινόμενα, τους προτείνουμε να διαβάσουν το «Παιδαγωγικό Ποίημα», του μεγάλου Σοβιετικού παιδαγωγού Μακαρένκο. Εκεί θα ανακαλύψουν πώς στα πλαίσια μιας άλλης κοινωνίας, εκεί όπου καταργήθηκε η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και οικοδομήθηκε ο σοσιαλισμός, τα «χαμίνια» και οι «αλήτες» μετατράπηκαν μέσα σε λίγα χρόνια σε πρωτοπόρους για την οικοδόμηση της νέας, της σοσιαλιστικής κοινωνίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Στο <http://www.nms.gr> Ιστοσελίδα του «Δικτύου Κατά της Βίας στο σχολείο».

2. Ο.π.

3. «Ομαδική βία και επιθετικότητα στα σχολεία», Εκδοση της Εθνικής Επιτροπής Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, Ειδική Επιτροπή Μελέτης των ομάδων ενδοσχολικής βίας (ΕΕΜΟΕΒ).

4. Ιστοσελίδα <http://www.nms.gr>

5. ΔΤ υπουργείου Παιδείας - Χαιρετισμός του ειδικού γραμματέα Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης του υπουργείου Παιδείας, Μιχάλη Κοντογιάννη, στην παρουσίαση του «Δικτύου κατά της βίας στο σχολείο» - 12/10/2011.

6. «Ομαδική βία και επιθετικότητα στα σχολεία», Εθνική Επιτροπή Δικαιωμάτων

του ανθρώπου, Ειδική Επιτροπή Μελέτης των ομάδων ενδοσχολικής βίας (ΕΕΜΟΕΒ).

7. Όλες οι παραπάνω αναφορές από την ιστοσελίδα www.nms.gr

8. Σημαντικοί παράγοντες για την πρόληψη και την αντιμετώπιση της βίας μεταξύ των μαθητών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, «Συνήγορος του παιδιού», Δεκέμβρης 2010.

9. Πρόεδρος ΕΨΥΠΕ, Ιωάννης Τσιαντής, δηλώσεις μετά τη συνάντηση με την υπουργό Παιδείας Α. Διαμαντοπούλου, 5/1/2012.

10. Πρόεδρος ΕΨΥΠΕ, Ιωάννης Τσιαντής, δηλώσεις μετά τη συνάντηση με την υπουργό Παιδείας Α. Διαμαντοπούλου, 5/1/2012.

11. Σημαντικοί παράγοντες για την πρόληψη και την αντιμετώπιση της βίας μεταξύ των μαθητών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, «Συνήγορος του παιδιού», Δεκέμβρης 2010.

12. Δελτίο Επικοινωνίας Εταιρείας Ψυχοκοινωνικής Υγείας του Παιδιού και του Εφήβου, άρθρο με τίτλο «Εκφοβισμός και βία στο σχολείο: Το πρόγραμμα παρέμβασης «STOP! Στην ενδοσχολική βία».

13. «Ομαδική βία και επιθετικότητα στα σχολεία», Εθνική Επιτροπή Δικαιωμάτων του ανθρώπου, Ειδική Επιτροπή Μελέτης των ομάδων ενδοσχολικής βίας (ΕΕΜΟΕΒ).

14. ΔΤ υπουργείου Παιδείας, δηλώσεις της πολιτικής ηγεσίας και του προέδρου της ΕΨΥΠΕ για την πρόληψη και αντιμετώπιση του εκφοβισμού και της βίας στα σχολεία, 5/1/2012.

15. «Ομαδική βία και επιθετικότητα στα σχολεία», ό.π.

Του
Τάσου ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Άρθρο από το Ριζοσπάστη)